

Egyméteres ezredes

Bízató hír, hogy ha ne adj Isten, a nemzetek ellenségeskedése okán kitörne a III. világháború, fennáll az esély az exitus- és vérnélküli átvészelésre, s a frontokon nem bordáinkat kellene a repeszdarabok találatától féltetni, hanem rekeszizmainkat a görcsös rángástól.

A hadvezetés élbolyában ugyanis – gondolám a faji megkülönböztetés terén észlelhető tendenciák sürgős felszámolása végett – érdekes változások történnek. Nemrégiben a világ tévéállomásai egyenes adásban közvetítették *Nils Olavnak*, a norvég hadsereg főtörzsőrmesterének ezredesi rangra való díszes előléptetését. E lépéseket *Nils Olav* emelt főjű méltósággal és egy méteres magassággal tette meg. Talán nem annyira rendhagyó, hogy egy ezredes alacsony, kövér és kopasz, de annál inkább meglepő, ha a kitüntetett katona plecsnijét a jobb szárnyán viseli, az ünnepeles végeztével nyers heringeket rágcsál, majd lépteit szaporázván meg sem áll a legközelebbi medence partjáig, hol azonmód merülőgyakorlatként a habokba veti magát. A figyelmes

olvasónak hamar feltűnhet, hogy egy magas rangot viselt személyhez nem éppen illő a magasztosulás pillanatának ilyenképpen fogadása, de talán a hering is emészthetőbb, ha felfedem a ténytet, miszerint az újdonsült tiszt egy pingvin.

Történt pedig a '70-es évek *Skóciájában*, hogy a norvég királyi család testőrségének egy kiruccanás alkalmával oly igen megnyerte tetszését az edinburghi állatkert domború hasú madara, hogy iziben szárnya alá vette: örökbe fogadta, kabalaállatul választotta és rangra emelve a hadsereg szolgálatába állította. Az évek során *Nils Olav* – tán a nagy has hasznosítása okán, vagy mert jelességével kiérdemelte – egyre több plecsnival gazdagodott, kitartóan lépegetett fölfelé a ranglétrán, míg nem 2005 augusztusában elérte az ezredesi rangot.

E státusz feladatköre ugyan meghaladja a heringzabálást és búvárkodást, ám a hadviselés szempontjából békésebb jövőképet fest. Először is ugye egy mezítláb tapicskoló pingvinre gyakorlatilag lehetetlen félelmes vagy dühödő ábrázattal tekinteni, és ha szalutáláskor nem is vágódik hanyatt, zord parancsok nem várhatók csőréből. Másrészt, jöllehet bármilyen eszököz használható fegyverként, ha jól tartva, jó kezekbe kerül, mégis nehéz elképzelni harsányabb kacajra fakadás nélkül egy ezredet, amint csőrre töltött fagyasztott heringgel rohamra indul az ellenség ellen. Így ha a fent említett tendenciák követőkre lennének, egy esetleges világháború fellendítené a halgazdaságokat,

jégkockákkal telítené a koktélospoharakat, megmozgatná a rekeszizmot, eltömitené a szaglószerveket és nagy valószínűséggel gyarapítaná a Nobel-díjas kutatóötleteket. Úgy tűnik, már a jövő sem a régi, hacsak abban nem, hogy a minden hájjal megkent fickók királyi módon törhetnek az élre.

Halusz Léna

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva